

Brandur Øssurson, festivalfyrirleikari:

Rytmiskur tónleikur gevvur lívsinnihald

Myndir: Kalmar

— fólk gerast vælhýrd og fríðarlig, tá tey hoyra góðan tónleik. Tað er grundarlagið undir Jazz-, blues- og fólkatónleikafestival tiltakinum

Tá Brandur Øssurson verður nevndur, hugsar tú beinanvegin um tónleik — jazztónleik í fyrstu at-løgu, men síðan um tiltak- ið Jazz-blues og fólkatón- leikin, og her við eisini um festivalin, sum nú á 5. ári verður í Norðurlandahúsi- num.

Seinastu fimm áriní hava kendir tónleikarar — nærum úr øllum heims- hornum ferðast hendaveg- in.

Festival tiltakið í Fø- royum hevur fingið so góða undirtøku — og er vordíð kent í útlandinum, men Brandur Øssurson sigur, at tónleikatiltakið fyrst og fremst er ætlað føroy- ingum, og at hetta bert hevur verið møgult, tí Norðurlandahúsið og starvsfólkið har hevur verið so beinasamt.

— Var Norðurlandahú- sið ikki til, var eingin festi- val — so snøgt er tað.

FØROYINGAR — FØDD- UR Í DANMARK

Brandur Øssurson sigur sjálvur, at hann er pr- programmeraður føroy- ingur. Hann varð borin í heim í Keypmannahavn fyri 54 árum síðan.

Foreldriní vóru Janus Øssurson úr Føroyum og Margit Øssurson, ættað av Stiklastøðum í Noregi.

Foreldriní komu í síni tíð til Keypmannahavnar í útbúgvingarærinum, men tá annar heimsbar- dagi brast á, vóru tey ver- andi í Danmark.

Brandur Øssurson: — Eg var 11 ára gamal, tá eg fyrstu ferð kom til Fø- oya, og tað var sum at koma heim!

Í barnaheimi mínum í Keypmannahavn tosaðu vit føroyskt, og hendi tað,

at eg spurdi pápa okkurt á danskum, — ja, so svaraði hann mær ikki.

Serliga minnst eg, hvussu hugnaligt tað var at fáa familju. Vit vóru so avbyrgd undir krígunum, at eg ongantíð hevði hitt eitt systkinabarn.

BÓKBINDARI

Brandur fekk útbúgving um bókbindari. Hann fór síðan í hertænastu, og eft- ir hetta fór hann til Føroy- ar at ferðast. Ætlanin var at taka sær av lottum eina tíð, áðrenn hann fór til arbeiðis, men hann kom í samband við Simma og teir tónleikarar, sum vóru tá.

Teir vandu, spældu til dans o.s.fr., og fóru eisini til Íslands at spæla í yms- um tónleikabólkum. Eftir hálvt ár fóru Simma og Brandur til Keypmanna- havnar, har teir eisini finga arbeiði, sum tónleik- arar.

VALDI TÓNLEIKIN

— Eg var skjótt greiður yvir, at eg ikki fór at triv- ast í bókbindarayrknum, og at tónleikurin fór at verða arbeiðið mitt fram- yvir.

Fyrirminurin í okkara tíð var, at livandi tónleik- ur var einsamallur á mark- naðinum. Tað var lætt at fáa arbeiði, tí mekaniski tónleikurin í hesum tíðar- skeiði, ikki var so væl út- bygdur. Hann kundi ikki setast í staðin fyri tón- leikabólkin, sum øll hotell og dansistøð við virðing fyri sær sjálvum, høvdu at bjóða.

Brandur hevur ikki fingið konservatorieútbúg- ving, tí tað var ikki vanligt, tá hann var ungur.

— Mitt ljóðfari — saxo-

fonin, var ikki góðkent á konservatorinum, og tí skuldi eg spæla klarinet, um eg skuldi gera mær vónir um at sleppa inn.

Eg umhugsaði tað eis- ini, men gjørdi av, at hetta var ov langt frá mínum ljóðfari.

— Eins og aðrir í minari tíð, fekk eg privatundir- vising hjá tónleikara, sum spældi í Radiosymfonior- kestrinum og á Kgl. sjón- leikarahúsinum. Eg fekk eisini undirvising í klari- net og kontrabass, og skuldi venja triggjar-fýra tímar dagliga.

FERDATÓNLEIKARI

— Síðan gekk leiðin næstu tiggju áriní, víða um í Norðurlondum, har boð vóru eftir danskum tón- leikarum.

— Av eini ella aðrari or- søk, vóru danir vælum- tóktir í fimtiárunum. Eg fekk fyrstu uppgávuna sum orkesturleiðari í 1956, tá eg fór til Finn- lands í eitt hálvt ár.

— Vit vóru fimm mans tónleikarabólkur, sum spældi tåtíðar undirhalds- tónleik. Tað var lætt um- skrivaður klassiskur tón- leikur, meðan fólk finga sær at eta, og seinni dansi- tónleikur. Tá kallaðist tað dinér- og salongtónleikur. Brandur nýtti ferðatíðina sum eitt slag av lærutíð, og tá hann nokur ár seinni fekk sær fastan bústað í Keypmannahavn, var hann so mikið kendur tón- leikari, at hann fekk arb- eiði, sum orkesturleiðari.

FØROYINGAR Í LAS VEGAS

— Tá var Las Vegas fyr í føroyingum tað sama sum Skarvur er í dag — um vit tosa um føroyingar í

Brandur Øssurson: — Av øllum tí eg havi roynt innan tónleikaríð, er størsta upplivingin, at fáa loyvi at undirvísa og arbeiða við børnum.